kraaw näta, mes sooſt läbikääp nink aigu pite seda saap tahedambas tõmbama. Tükikeſt maad siinpool Pungerjat putut sa Jisaki keriku manu, mes Jõhwi keriku abikerik om. Siin elap üts imelik rahwaseltsikene. Neide rõiwa omma ni kui kunage Peterburi kuberneman-gu wenetalupoja rõiwa nink na kõnelewa ka hennekes-ken Wenekeelt; siski nema mõistwa ka Maakeelt nink omma meie usu rahwas. Ei tia ma õigede, kas nema wanaſt pärismaarahwaſt olnu, kea aigu mööda wene keelt ja moodu wõtnu pruukida Sa olet jo esi Maamees nink tunnet Maa-rah-wa eluwiisi, jo sa sis wõit ka parembide pärra-nõuda nink äratuta, määratseſt rahwa seltsist nema peas olema. Mõtle seda asja pärra, seeni kui Jõhwi alewide tulet! Jõhwi alew om päält näta õtse kui wäikene ilos liinakene. Sia tulewa kolm suurt postiteed koku: Rijaſt, Tallinaſt nink Peterburiſt. Seepäraſt ei lõpe siin reisijate käüki ei kunage otsa. Postitõlla nink woorimehe lätwa nink tulewa üte-puhku, nink Jõhwirahwas, et neil hainu nink kaaru willand om, pidawa palju hobesid nink teeniwa woo-rikäümisega hä tük raha. Jõhwi talumehe omma ka enambaſt nõuka majamehe. Kats kolm prisket hobeſt mehel een, kui ta kerikun käüp, nink kummagi westikarmanin hõbeuur nink siidiräti nink lindi ka-bestel päal ja ümbrel. Waſt om õkwa keriku aig, kui sa johut möödaminema. Sis astu ka sisse ke-rikute, kae üliwanat kerikut, mes wääga kenaste om ehitetu, nink kuule tähelepandmisega seda selget ju-malasõna, mes siin üts armas wana mees kuulutap, ke Tartu- nink Wõru-maal palju sõpru nink hääd mäletust om pärrajätnu. Waſt tunnet wana armsat Karola Meiert ära, keda nüüd waſtsen kotusen rahwas niisama armastap nink awwustap kui muste Wõrumaal. Ent kui sa äripäiwal Jõhwiſt mööda johut, sis kulle pärra, kas wana sõber kodun om,

wai kas ta wäljasõitnu, ameti tööd tallitama suure laia kihelkuna pääl, kos kats abikerikut om, kea ka tema hoole al saiswa. Peas ta kodun olema, sis astu julgede manu. Ta ei ole uhke, enge hä lahke mees, ke sinno armuga wastawõtap nink sulle mõnd hääd opust tee pääle üten annap. Ent nüüd jätkem Jõhwi opetajat Jumalaga ja läkem jälle edesi! Maal om siinpool otsani tõine nägu, kui Tartu nink Wõru pool. Tee, lubjapae põhja pääl tetu, om kõwa nink lät kõrget mere randa mööda paekalju pääl edesi, mes järsku mere poole allawaup. Jumal om seda kõrget kaljuweert siin merele tammis etesäednu nink merele käsku andnu (Job 38, 11): „Seeni maani peat sa tulema, ei mite eembale! Siist saani peawa so laine tõusma!“ Suwel om kõrge mere kalda päält wääga illos laia mere lai-netamist näta; ent ka talwel kaep se, ke seda weel ei ole nännu, imetelemisega määrato suure mere pääle, mes talwe külm lume- nink ea-waibaga om kinnikatnu. Kui sa Jõhwiſt 12 wersta olet ära-käünu, läät sa Wokka jaamaſt mööda. Säält om ka Wokka mõis näta, kenk pärisher kiik walla peremehi raharendi pääle om pandnu nink mõisatööd sulastega tallitap, mes tema hennele tulusamb arwap olewat, kui wanaſt teopäiwiga. Kos nurmemaa ni hä nink wägewa omma, kui siin, saap mõisnik raha kül jälle kätte, mes ta päiwiliste pääle kulutap, nink jääp ka weel mõni ruubel karmani; ent kun lahja maa omma, sääl ei massa kül, sedawiisi oma mõisat walitseda. Wokkaſt om weel päiwa teekond Narwahe. Edimält putume Sillamäe küla manu, üts wääga nägus küla mere weeren, kun suwitsel ajal Saksa rahwas, enambeſt Peterburiſt, kokutulewa meren zuklema nink mere lähükesen mööda metsi jahutama nink wärsket luhwti sissetõmbama, mes liinarahwale nink mitmele tõbitsele paremb om,